

PRVI ODJEL

PREDMET JEANS protiv. HRVATSKE

(Zahtjev br. 45190/07)

PRESUDA

STRASBOURG

13. siječanj 2011.

Ova je presuda konačna, ali može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Jeans protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel) zasjedajući kao odbor u sastavu:

Dean Spielmann, *predsjednik*,

Nina Vajić,

Giorgio Malinverni, *suci*,

i André Wampach, *zamjenik tajnika*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 9. prosinca 2010. godine,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena ovog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 45190/07) protiv Republike Hrvatske što ga je 19. rujna 2007. godine britanski državljanin g. Terrence Jeans ("podnositelj zahtjeva") podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija").

2. Podnositelja zahtjeva zastupao je g. T. Vukičević, odvjetnik iz Splita. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupala je njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Dana 3. rujna 2009. godine predsjednik Prvog odjela odlučio je obavijestiti hrvatsku Vladu o prigovoru koji se odnosi na duljinu kaznenog postupka i nepostojanje djelotvornog pravnog sredstva u tom pogledu. Zahtjev je u skladu s Protokolom br. 14. dodijeljen u rad Odboru.

4. Budući da je podnositelj zahtjeva britanski državljanin, Predsjednik je dopustio Vladi Ujedinjene Kraljevine da dostavi pismene primjedbe o predmetu. Vlada nije iskoristila svoje pravo da se umiješa u predmet (članak 36. stavak 1 Konvencije i Pravilo 44.).

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

5. Podnositelj zahtjeva rođen je 1944. godine i živi u Rowner Gosport Hants, Ujedinjeno Kraljevstvo.

1. Kazneni postupak

6. Dana 3. lipnja 1997. godine Općinsko državno odvjetništvo u Splitu podiglo je optužnicu protiv A.B., D.D., G.A. i E.R. pred Županijskim sudom u Splitu zbog sudjelovanja u tučnjavi, te protiv D.Š. zbog ubojstva sina podnositelja zahtjeva dana 8. rujna 1996. godine. Podnositelj zahtjeva je sudjelovao u postupku kao oštećenik.

7. Dana 19. srpnja 2000. godine Županijski sud u Splitu donio je presudu kojom je proglasio krivim prva četiri okrivljenika, a D.Š. oslobodio optužbe. Istom presudom podnositelj je upućen da u posebnoj građanskoj parnici protiv četvorice osuđenika ostvaruje svoj imovinskopravni zahtjev za naknadu nematerijalne štete.

8. Povodom žalbe državnog odvjetništva Vrhovni sud Republike Hrvatske je dana 5. prosinca 2002. godine preinačio presudu nižeg suda u dijelu koji se odnosi na prva četiri okrivljenika na način da se optužba odbija jer je nastupila apsolutna zastara kaznenog

progona. Također je ukinuo presudu u dijelu koji se odnosi na D.Š. te vratio predmet na ponovno suđenje.

9. U ponovljenom postupku, na ročištu održanom 27. studenog 2003. godine, podnositelj zahtjeva je izjavio da je već pokrenuo parnicu za naknadu štete zbog gubitka sina (vidi stavak 15. ove presude).

10. Međutim, dana 10. veljače 2006. godine, podnositelj zahtjeva postavio je imovinskopravni zahtjev u kaznenom postupku tražeći naknadu nematerijalne štete u iznosu od 300.000 hrvatskih kuna (HRK).

11. U ponovljenom postupku sud je održao pet od četrnaest zakazanih ročišta, a ostala su bila odgođena zbog nemogućnosti domaćih vlasti da utvrde gdje se nalazi svjedok i zbog nedolaska branitelja okrivljenika i vještaka.

12. Dana 10. srpnja 2007. godine Županijski sud u Splitu donio je presudu kojom je D.Š. oslobođen optužbe, a podnositelj zahtjeva upućen da svoj zahtjev za naknadu štete protiv okrivljenika ostvaruje u posebnom građanskom postupku koji je već bio pokrenuo.

13. Postupajući po žalbi državnog odvjetništva Vrhovni je sud dana 22. siječnja 2008. godine ponovno ukinuo prvostupanjsku presudu i vratio predmet na ponovni postupak.

14. Postupak je još uvijek u tijeku pred Županijskim sudom u Splitu.

2. Građanski postupak za naknadu štete pred Općinskim sudom u Kaštel Lukšiću

15. Dana 21. srpnja 2003. godine podnositelj zahtjeva je podnio građansku tužbu Općinskom sudu u Kaštel Lukšiću protiv D.Š.-a, tražeći naknadu nematerijalne štete u vezi sa smrću svoga sina.

16. Dana 7. lipnja 2004. godine Općinski je sud, na zahtjev stranaka, prekinuo postupak do okončanja naprijed navedenog kaznenog postupka.

3. Građanski postupak za naknadu štete pred Općinskim sudom u Splitu

17. Dana 22. ožujka 2004. godine podnositelj zahtjeva je podnio građansku tužbu Općinskom sudu u Splitu protiv države, također tražeći naknadu nematerijalne štete u vezi sa smrću svoga sina. Dana 26. travnja 2004. godine Općinski je sud presudio u korist podnositelja zahtjeva presudom zbog ogluhe.

18. Općinski je sud na zahtjev tuženika dana 9. srpnja 2004. godine dozvolio povrat u prijašnje stanje.

19. Dana 21. rujna 2004. godine Općinski je sud, na zahtjev podnositelja zahtjeva, prekinuo postupak do okončanja naprijed navedenog kaznenog postupka.

4. Postupak po zahtjevu podnositelja zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku

20. Dana 13. veljače 2006. godine podnositelj zahtjeva podnio je Vrhovnom sudu zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku prigovorivši duljini naprijed navedenog kaznenog postupka. Tvrdio je da je zbog duljine kaznenog postupka vrlo vjerojatno da bi u postupku protiv D.Š.-a mogla nastupiti zastara, kao što je to bio slučaj protiv druge četvorice okrivljenika.

21. Dana 29. lipnja 2006. godine Vrhovni je sud odbio njegov zahtjev našavši da se u postupku na koji se zahtjev odnosi ne tiče "odlučivanja o građanskim pravima i obvezama podnositelja zahtjeva" ili "o optužbi za kazneno djelo podnesenoj protiv njega".

22. Dana 5. rujna 2006. godine podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu protiv te odluke, tvrdeći da je dana 10. veljače 2006. godine podnio građanskopravni zahtjev za naknadu štete u naprijed navedenom kaznenom postupku i da se stoga ne može reći da se taj

postupak ne tiče "odluke o njegovim građanskim pravima i obvezama", kao je to obrazložio Vrhovni sud.

23. Dana 17. prosinca 2008. godine Ustavni je sud odbio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva i svoju presudu dostavio njegovom punomoćniku dana 23. siječnja 2009. godine. Primijetio je da je podnositelj zahtjeva, time što je odlučio svoj građanskopravni zahtjev za naknadu štete ostvarivati u odvojenom građanskom postupku, izgubio svoje pravo to učiniti u navedenom kaznenom postupku. Stoga se kazneni postupak uistinu ne tiče "odlučivanja o njegovim građanskopravnim pravima i obvezama" kao je to pravilno presudio Vrhovni sud.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

1. Ustavni Zakon o ustavnom sudu

24. Mjerodavni dio Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske („Narodne novine“, br. 99/1999 od 29. rujna 1999. godine - "Ustavni zakon o Ustavnom sudu"), kako je izmijenjen i dopunjen Izmjenama i dopunama iz 2002. godine (Ustavni zakon o izmjenama i dopunama Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, („Narodne novine“, br. 29/2002 od 22. ožujka 2002. godine) koji je stupio na snagu 15. ožujka 2002. godine glasi kako slijedi:

Članak 63.

„1) Ustavni sud će pokrenuti postupak po ustavnoj tužbi i prije no što je iscrpljen pravni put, u slučaju kad o pravima i obvezama stranke ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela nije u razumnom roku odlučio sud...

(2) U odluci kojom usvaja ustavnu tužbu zbog nedonošenja akta u razumnom roku iz stavka 1. ovoga članka, Ustavni sud će nadležnom sudu odrediti rok za donošenje akta kojim će taj sud meritorno odlučiti ...

(3) U odluci iz stavka 2. ovoga članka Ustavni sud će odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegova ustavnog prava ... Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu.“

2. Zakon o sudovima

25. Mjerodavni dio Zakona o sudovima („Narodne novine“, br. 150/05, 16/07 i 113/08) koji je stupio na snagu 29. prosinca 2005. godine glasi kako slijedi:

III ZAŠTITA PRAVA NA SUĐENJE U RAZUMNOM ROKU

Članak 27.

„(1) Stranka u sudskom postupku koja smatra da nadležni sud nije odlučio u razumnom roku o njezinom pravu ili obvezi ili o sumnji ili optužbi za kažnjivo djelo, može neposredno višem sudu uputiti zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku.

(2) Ako se zahtjev odnosi na postupak koji je u tijeku pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske, Visokim prekršajnim sudom Republike Hrvatske ili Upravnim sudom Republike Hrvatske, o zahtjevu će odlučiti Vrhovni sud Republike Hrvatske.

(3) Postupak odlučivanja o zahtjevu iz stavka 1. ovoga članka je hitan. Postupak se provodi uz odgovarajuću primjenu pravila o izvanparničnom postupku, u pravilu bez održavanja ročišta.“

Članak 28.

„(1) Ako sud iz članka 27. ovoga Zakona utvrdi da je zahtjev podnositelja osnovan, odredit će rok u kojem sud pred kojim je postupak u tijeku mora odlučiti o pravu ili obvezi ili o sumnji ili optužbi za kažnjivo djelo podnositelja zahtjeva, te odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegovog prava na suđenje u razumnom roku.“

(2) Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu.

(3) Protiv rješenja o zahtjevu za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku može se u roku od 15 dana podnijeti žalba Vrhovnom sudu Republike Hrvatske. Protiv rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske žalba nije dopuštena ali se može pokrenuti ustavna tužba. “

3. *Zakon o kaznenom postupku*

26. Mjerodavne odredbe Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, br. 110/1997, 27/1998, 58/1999, 112/1999, 58/2002, 62/2003, 178/2004 i 115/06 glase kako slijedi:

Članak 127.

„(1) Imovinskopravni zahtjev koji je nastao zbog počinjenja kaznenog djela raspravit će se na prijedlog ovlaštenih osoba u kaznenom postupku, ako se time ne bi znatno odugovlačio taj postupak.

...”

Članak 128.

"Prijedlog za ostvarivanje imovinskopravnog zahtjeva u kaznenom postupku može podnijeti osoba koja je ovlaštena da takav zahtjev ostvaruje u parnici.“

4. *Zakon o parničnom postupku*

27. Mjerodavne odredbe Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, br. 53/1991, 91/92, 112/99, 88/01 i 117/03 glase kako slijedi:

Članak 12.

“(3) U parničnom postupku sud je u pogledu postojanja kaznenog djela i kaznene odgovornosti učinioca vezan za pravomoćnu presudu kaznenog suda kojom se optuženik oglašava krivim. „

Članak 213.

"...Sud će prekid postupka odrediti :

1. ako je odlučio da sam ne rješava o prethodnom pitanju

...

Sud može odrediti prekid postupka ako odluka o tužbenom zahtjevu ovisi o tome je li ...učinjeno kazneno djelo, tko je počinitelj i je li on odgovoran..."

Članak 215.

"(2) Ako je sud prekinuo postupak iz razloga navedenih u članku 213., stavku 1. ili stavku 2. ovog zakona, postupak će se nastaviti kad se pravomoćno završi postupak pred sudom ili drugim nadležnim tijelom ili kad sud ustanovi da više ne postoje razlozi da se čeka na njegov završetak.

(3) U svim ostalim slučajevima prekinuti postupak nastaviti će se na prijedlog stranke ili po službenoj dužnosti čim prestanu razlozi prekida."

28. Prema sudskoj praksi Vrhovnog suda, žrtva kaznenog djela (oštećenik) može prigovoriti duljini kaznenog postupka od dana podnošenja zahtjeva za naknadu štete u tom postupku. Mjerodavni dio presude Vrhovnog suda br. Kzp-21/08-6 od 20. svibnja 2008. godine glasi kako slijedi:

„Oštećenik u kaznenom postupku svojstvo ovlaštenika na podnošenje zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku stječe danom postavljanja imovinskopravnog zahtjeva jer se tek od tada odlučuje o njegovom pravu građanskopravne prirode....“

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6., STAVKA 1. KONVENCIJE

29. Podnositelj zahtjeva je prigovorio da je duljina kaznenog postupka nespojiva sa zahtjevom "razumnog roka" navedenim u članku 6. stavku 1. Konvencije koji glasi kako slijedi:

"Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo da sud u razumnom roku... ispita njegov slučaj...."

30. Vlada je osporila tu tvrdnju.

A. Dopuštenost

31. Vlada je navela kako podnositelj zahtjeva ne može tvrditi da je žrtva navodne povrede jer se u kaznenom postupku o kojemu je riječ nije radilo o optužbi protiv njega za kazneno djelo ili o odlučivanju o njegovim građanskim pravima i obvezama. S iste su osnove domaći sudovi odbili zahtjev podnositelja zahtjeva za zaštitu njegovog prava na suđenje u razumnom roku. Štoviše, Vlada je osporila tvrdnju podnositelja zahtjeva da je on ikada postavio odštetni zahtjev u kaznenom postupku o kojemu je riječ.

32. Podnositelj zahtjeva osporio je to mišljenje navodeći da je svoj odštetni zahtjev postavio u kaznenom postupku dana 10. veljače 2006. godine. Kao dokaz je dostavio presliku svog odštetnog zahtjeva s prijemnim štambiljem Županijskog suda u Splitu.

33. Sud prvotno primjećuje da podnositelj zahtjeva nije bio okrivljenik nego oštećenik u kaznenom postupku kojemu prigovara. Stoga se ne primjenjuje kazneni dio članka 6. stavka 1. Međutim, članak 6. stavak 1. se pod svojim „građanskim naslovom“ primjenjuje na kazneni postupak koji uključuje donošenje odluke o imovinskopравnim zahtjevima koje su postavili oštećenici (takozvani „prigovori građanske stranke“) i, čak i kad nema takvih zahtjeva, na onaj kazneni postupak čiji ishod je odlučan za „građansko pravo“ o kojemu se radi (vidi predmet *Perez v. France* [GC], br 47287/99, §§ 65-67 i 71, ECHR 2004-I).

34. U ovome je predmetu podnositelj zahtjeva od početka sudjelovao u kaznenom postupku kao oštećenik. Pitanje koje je među strankama sporno - je li podnositelj zahtjeva postavio imovinskopравni zahtjev za naknadu štete u kaznenom postupku - relevantno je iz slijedećih razloga. Kao što je bio upućen od strane kaznenog suda, podnositelj zahtjeva pokrenuo je poseban građanski postupak za naknadu štete dana 21. srpnja 2003. godine. Štoviše, dana 22. ožujka 2004. godine podnio je građansku tužbu za naknadu štete protiv države, a tek je 10. veljače 2006. godine postavio svoj odštetni zahtjev u kaznenom postupku, koji nije imao nikakav učinak jer je u tom pogledu već bio pokrenuo građanski postupak. Oba su građanska postupka ubrzo nakon pokretanja prekinuta do okončanja naprijed navedenog kaznenog postupka. Prema tome, tek kad je taj građanski postupak bio pokrenut, ishod kaznenoga postupka postao je relevantan za odluku o „građanskom pravu“, podnositelja zahtjeva na naknadu, privlačeći time primjenjivost članka 6., stavka 1., i to njegovoga građanskog dijela, na kazneni postupak o kojemu je riječ (vidi *Jakešević protiv Hrvatske* (dec.), no. 18584/05, 10. siječnja 2008.). Stoga Vladin prigovor u tom smislu treba odbiti.

35. U svjetlu navedenog, razdoblje koje treba uzeti u razmatranje počelo je 21. srpnja 2003. godine kada je podnositelj zahtjeva postavio poseban građanskopравni zahtjev za naknadu štete, i još nije završeno. Prema tome, to je razdoblje trajalo gotovo sedam godina pred dvije razine nadležnosti.

36. Sud nadalje primjećuje da zahtjev nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije. Uz to primjećuje i da zahtjev nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba utvrditi da je zahtjev dopušten.

B. Osnovanost

37. Vlada je tvrdila da je predmet vrlo složen, da je trebalo ispitati dvadeset četiri svjedoka, od kojih je nekoliko imalo prebivalište u inozemstvu. Nadalje, bilo je potrebno pribaviti nekoliko mišljenja medicinskih vještaka. Nadalje, Vlada je tvrdila da su domaći sudovi postupali brzo i bez neosnovanih odgoda. U razdoblju podložnom preispitivanju od strane Suda, održano je trinaest ročišta, saslušani su brojni svjedoci i vještaci i donesene dvije odluke u predmetu.

38. Sud ponavlja da se razumnost duljine postupka mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i uz uvažavanje slijedećih kriterija: složenost predmeta, držanje podnositelja zahtjeva i mjerodavnih vlasti kao i značaj predmeta za podnositelja zahtjeva (vidi, između mnogo drugih pravnih izvora, predmet *Frydlender protiv Francuske* [GC], br. 30979/96, stavak 43., ECHR 2000-VII).

39. Sud prihvaća da je postupak o kojemu je riječ mogao biti donekle složen. Međutim, složenost predmeta ne može opravdati činjenicu da je postupak na dvije razine nadležnosti trajao sedam godina, te je i sada u tijeku pred sudom prvog stupnja. Sud bilježi da je u razdoblju koje ulazi u preispitivanje prvostupanjski sud održao samo pet ročišta, a da su druga zakazana ročišta odgođena zbog nemogućnosti vlasti da lociraju svjedoka i zbog izostanka punomoćnika tuženika i vještaka. Štoviše, nakon što je bila donesena prvostupanjska presuda, predmet je vraćen na ponovljeni postupak pred izmijenjenim vijećem, što je uzrokovalo daljnje odgode u postupku. Iako nije u položaju da analizira pravnu kvalitetu odluka domaćih sudova, Sud smatra da, s obzirom na učestalo određivanje vraćanja predmeta na ponovljeni postupak uslijed pogrešaka koje su počinili niži sudovi, ponavljanje takvih naloga unutar jednog postupka može ukazati na ozbiljan nedostatak u sudskom sustavu (vidi, na primjer predmete *Mamič protiv Slovenije (no. 2)*, br. 75778/01, stavak 35., ECHR 2006-X (izvaci) i *Wierciszewska protiv Poljske*, br.41431/98, stavak 46., 25. studeni 2003.).

40. Zaključno, Sud smatra da je duljina kaznenog postupka u ovome predmetu, koji je bio izravno odlučan za građanskopravne zahtjeve podnositelja, bila prekomjerna i da nije ispunila zahtjev "razumnoga roka".

41. U svjetlu svih okolnosti, Sud smatra da je stoga došlo do povrede članka 6. stavka 1.

II. NAVODNA POVREDA ČL. 13. KONVENCIJE

42. Podnositelj zahtjeva prigovorio je i temeljem članka 13. Konvencije, u svezi s člankom 6. stavkom 1., da nije imao djelotvorno pravno sredstvo u odnosu na svoj prigovor duljini postupka. Poziva se na članak 13. Konvencije koji glasi kako slijedi:

Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.

43. Vlada je osporila tu tvrdnju.

A. Dopuštenost

44. Sud nalazi da ovaj zahtjev nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije. Uz to primjećuje i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba utvrditi da je zahtjev dopušten.

B. Osnovanost

45. Vlada ponavlja da su domaći sudovi pravilo otklonili razmatranje zahtjeva podnositelja za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku budući da se u kaznenom postupku kojemu je on bio prigovorio nije radilo o optužbi podnositelja zahtjeva za kazneno djelo ili o odlučivanju o njegovim građanskim pravima i obvezama. Po mišljenju Vlade podnositelj zahtjeva trebao je iskoristiti ovo pravno sredstvo u odnosu na dva građanska postupka pokrenuta 2003. i 2004. godine, što nije učinio.

46. Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva iskoristio djelotvorna pravna sredstva za duljinu kaznenog postupka podnošenjem zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku i ustavne tužbe, s ciljem ubrzanja postupka o kojemu je riječ. Njegovi su prigovori odbijeni jer su domaći sudovi smatrali da se u tom postupku ne odlučuje o njegovim građanskim pravima i obvezama. Međutim, s obzirom na svoj gornji zaključak (vidi stavak 40. ove presude) Sud smatra da je prigovor duljini kaznenog, a ne građanskog postupka, bio razuman korak u danim okolnostima. Budući je ishod kaznenog postupka bio izravno odlučan za odluku o građanskim pravima podnositelja zahtjeva, bilo je razumno da podnositelj zahtjeva prigovori duljini kaznenog postupka. Trajanje tog postupka odgodilo je odluku o građanskopravnom zahtjevu podnositelja za naknadu štete. Međutim, odlučivši da ne razmotre duljinu tog postupka, domaći su sudovi povrijedili pravo podnositelja zahtjeva na djelotvorno pravno sredstvo.

47. U svjetlu ovih okolnosti, Sud smatra da je u ovome predmetu stoga došlo do povrede članka 13.

III. OSTALE NAVODNE POVREDE ČLANKA 14. KONVENCIJE I ČLANKA 1. PROTOKOLA BR. 1. UZ KONVENCIJU

48. Podnositelj zahtjeva prigovorio je i na temelju članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju, da su mu povrijeđena vlasnička prava jer je donošenje odluke o njegovom građanskom zahtjevu za naknadu štete bilo neosnovano odgađano. Pozvao se i na članak 14. Konvencije bez da je dodatno potkrijepio taj prigovor.

49. U svjetlu svih materijala koje posjeduje, te u mjeri u kojoj su pitanja koja su predmet prigovora u njegovoj nadležnosti, Sud smatra da ovaj dio zahtjeva ne upućuje na postojanje bilo kakve povrede prava Konvencije. Iz toga slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. kao očigledno neosnovan, i da ga treba odbiti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

IV. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

50. Članak 41. Konvencije propisuje kako slijedi:

"Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci."

A. Šteta

51. Podnositelj zahtjeva potražuje 20.000 eura (EUR) na ime nematerijalne štete.
52. Vlada osporava taj zahtjev.
53. Sud podnositelju zahtjeva dosuđuje 3.600 eura (EUR) na ime nematerijalne štete, uz sav porez koji bi mogao biti zaračunat na taj iznos.

B. Troškovi i izdaci

54. Podnositelj zahtjeva, kojeg zastupa odvjetnik, potražuje 821 EUR na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima u svezi zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku i ustavnu tužbu. Potražuje i neodređeni iznos na ime troškova nastalih pred Sudom, koje bi trebalo izračunati prema standardima Suda.

55. Vlada je osporila te zahtjeve

56. Prema praksi Suda, podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu troškova i izdataka samo u mjeri u kojoj dokaže da ih je stvarno i neophodno pretrpio i da je njihova visina bila razumna. Zahtjevi podnositelja pred Vrhovnim sudom i Ustavnim sudom bili su usmjereni na ispravljanje povrede Konvencije istaknute pred Sudom, pa se troškovi nastali u odnosu na te pravne lijekove mogu uzeti u obzir kad se ocjenjuje zahtjev za naknadu troškova (vidi *Scordino protiv Italije (no. 1)* [GC], br. 36813/97, stavak 28, ECHR 2006-V i *Medić protiv Hrvatske*, br. 49916/07, stavak 50, 26. ožujka 2009.). U ovome predmetu, uzimajući u obzir raspoložive podatke i naprijed navedene kriterije, Sud podnositelju zahtjeva dosuđuje iznos od 821 EUR na ime troškova i izdataka nastalih u domaćim postupcima i 1.200 EUR na ime postupka pred Sudom, uz sav porez koji bi mogao biti zaračunat podnositelju zahtjeva na te iznose.

C. Zatezna kamata

57. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrdjuje* da su prigovori koji se odnose na članak 6. stavak 1 i članak 13. Konvencije dopušteni, a ostatak zahtjeva nedopušten.
2. *Presuđuje* jednoglasno da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.
3. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 13. Konvencije.
4. *Presuđuje*
 - a) da tužena država podnositelju zahtjeva ima isplatiti, u roku od tri mjeseca, slijedeće iznose koje je potrebno preračunati u hrvatske kune prema tečaju važećem na dan namirenja:
 - (i) 3.600 EUR (tri tisuće šest stotina eura) na ime nematerijalne štete, uvećan za sve poreze koji bi se podnositelju zahtjeva mogli zaračunati;

(ii) 2.021 EUR (dvije tisuće dvadeset i jedan euro) na ime troškova i izdataka, uvećan za sve poreze koje bi se podnositelju zahtjeva mogli zaračunati;

(b) da se od proteka naprijed navedena tri mjeseca pa do namirenja na prethodno spomenute iznose ima isplatiti obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećana za tri postotna boda;

5. *Odbija* preostali dio zahtjeva podnositelja zahtjeva za pravičnom naknadom.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 13. siječnja 2011. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

André Wampach
zamjenik tajnika Odjela

Dean Spielmann
Predsjednik